

ОБИЧАН

Тръгва си с фенера, фея лунна
след полунощ.

Обичан, в синия ти поглед откровение!
Напразно търся следи от залез, измяна и мраз...
Целувката ти отново е първа, сладка -
небесна реч!

Блестиш в каретата на Зората заран!
Лилавееш в каляската на заник -
огромно огнено око!

И остатък черно в мен гадае краят...
По особен видим знак на танцуващи русалки.
И царицата им ридае за първи път.
Забравила прародина, страстна сласт.
Винаги без дом...

Но ножът на деня проблясва!
Скъсва се струната на арфата ефирна.
Със светкавичен акорд!
Стича се музика обляна в зелена кръв
от любов!

Над блато синьо - ято птици!
Със сини пера, сърца мъниста, мечти неземни!
От безсъница тревожно отлитат, проблясват!
С крила към циганското ми лято!
Но заспалата Луна - невидима,
грабва шиите им в пръстена си огнен!
Капят кървави капки от проскубаните им пера!
Над мен, Земята, ваят!

И пристига фея лунна със фенер...